

Corine Hartman

Hels verlangen

Karakter Uitgevers B.V.

I

De vrouw stond met de boodschappentas in haar hand, klaar om het zebrapad over te steken. Er scheen een felle voorjaarszon. Later dacht ze dat de chauffeur verblind was en het meisje te laat opmerkte. Het gebeurde nauwelijks tien meter bij haar vandaan. Ze hoorde een doffe klap. Een auto slingerde en belandde met een oorverdovende knal tegen een boom, vlak voor de supermarkt, waar ze net vandaan kwam. Tegelijkertijd vloog het meisje een paar meter door de lucht, om met een doodsmak op het trottoir te belanden.

Een fractie van een seconde stond ze verkrampd van schrik, al leek dat moment in haar beleving langer te duren. Veel langer. Het ergst was het geluid. Ze had het nooit eerder meegeemaakt, nooit daadwerkelijk van zo dichtbij gehoord, dat gruwelijke geluid van versplinterende botten. De tas viel uit haar hand, sinaasappels rolden over de stoep. Als versteend keek ze om zich heen. Remmende auto's, een man in een grijs streepjespak die naar de verongelukte auto rende, een meisje dat in paniek wegspurtte op haar fiets. En daarna stilte. Doodse stilte.

Ze haalde diep adem en met een tegenwoordigheid van

geest waarvan ze achteraf versteld stond, liep ze naar het slachtoffer, dat niet meer bewoog. Haar oog viel op de zwarte gymp, tussen de struiken. Gejaagd graaide ze met trillende vingers naar de mobiele telefoon in haar zak en belde het alarmnummer. 'Zamenhofplein,' zei ze, 'een ongeluk... er moet...'

Een vrouwenstem onderbrak haar en zei dat de aanrijding al was gemeld en dat er hulp onderweg was.

Ze knielde naast het meisje en haalde haar onderbeen open aan een scherp takje. Een dun straaltje bloed liep langs haar rechterkuit, maar het drong amper tot haar door. Ze pakte voorzichtig de hand van het meisje. Het viel haar op hoe mager ze was. Even was ze bang dat het leven er al niet meer doorheen stroomde, maar toen hoorde ze een zacht gereutel. Behoedzaam, bevreesd voor wat ze zou zien, ging haar blik naar het hoofd van het kind. Er sijpelde bloed uit een gapende wond aan de zijkant, dik donkerrood vocht dat traag over het grijze beton vloeide.

'Lieve kind toch, ik ben bij je,' fluisterde ze, terwijl ze de koude hand streelde. 'Je bent gevallen en je bent gewond, er is hulp onderweg.'

Ze hoorde het schrille geluid van een ambulance. Ze voelde vaag een opkomende ergernis over al die nieuwsgierigen die kwamen aanlopen en ongegeneerd met elkaar gingen staan kletsen. Ze wilde niet horen wat ze zeiden en concentreerde zich op het meisje. Ze leek nog erg jong, hooguit zeventien, schatte ze. Een kind in de volle groei, een en al armen en benen. Een verfijnd gezichtje, spierwit, omkranst met lang, zwart haar. Als in een waas zag ze het linkerbeen en ze werd misselijk toen ze zich realiseerde dat het een bot was dat uit de open wond stak. Snel richtte ze haar blik weer op het doodsbleke gezicht en zei: 'Wees niet bang, ze komen je helpen.'

Ze streek een haarlok opzij en zag hoe de ogen even open-

gingen, om daarna langzaam weer dicht te vallen. Ze hadden nog niet die starre blik van de eeuwigheid, en de vrouw moest de neiging onderdrukken het doodsbleke meisje in haar armen te nemen. Haar hart ging naar haar uit. Hoe vaak had ze niet verlangd naar een kind van zichzelf, om 's avonds voor te lezen, in te stoppen, alle dagen te verwennen? Ze kreeg het plotseling benauwd bij de gedachte aan het verdriet dat de moeder te wachten stond. Gisteren zou ze jaloers zijn geweest als ze diezelfde moeder met haar dochter arm in arm had zien lopen. Nu voelde ze een diep medelijden, terwijl ze, hevig aangedaan, de koude hand bleef strelen.

‘Ik houd je vast, lieverd, ik blijf bij je. Alles komt goed.’

Ze wist het nog niet, maar dat was absoluut niet waar.

2

Eduard viste zijn zonnebril op sterkte uit het dashboardkastje en poetste de glazen met de punt van zijn zijden stropdas, en met een half oog hield hij het verkeerslicht in de gaten. Er zat een kras op een van de glazen en hij smeed het ding ontstemd op de passagierszitting.

Groen!

Hij trok op, maar moest acuut op de rem trappen omdat de wagen voor hem bleef stilstaan. Op een haar na raakte hij het glimmende staal van de bumper. Hij claxonneerde, impulsief, eenmaal, tweemaal.

De man voor hem stapte uit de auto. Hij schrok toen de minstens twee meter lange, breedgeschouderde kerel voor hem oprees, met een blik die er geen twijfel over liet bestaan hoe hij dacht over achter hem toeterende automobilisten of misschien wel over stervelingen in het algemeen. Alsof hij een geschikt radioprogramma zocht, draaide Eduard verwoed aan de zenderknop, maar toen er op de autoruit werd getikt, moest hij het raampje wel naar beneden draaien.

‘Wat is er, ouwe?’ vroeg de reus.

‘O, niets, ik zocht een cd en drukte per ongeluk op de claxon.’ Hij probeerde nonchalant te lachen. ‘Foutje.’

De spierbundel stak zijn hoofd door het raampje en boorde een paar hardblauwe ogen in de zijne. ‘Je stinkt naar zweet,’ zei hij, ‘angstzweet.’

Hij verstijfde toen de onbekende naar hem knipoogde, met een vinger over zijn wang aaide en terugliep naar zijn auto. Toen de bedreiger wegreed, haalde hij opgelucht adem. Wat een poeha van zo’n achterlijke gladiool, dacht hij. Goeie genade. Iedereen kon zo zien dat die gek alles getraind had behalve zijn schaarse hersencellen.

Op de radio hield iemand een vurig pleidooi om Nederlanders ervan te weerhouden wolfshonden in huis te halen, beesten die zich te veel laten leiden door hun aangeboren driften. ‘Een stuk vlees in je handen of in de keuken moet en zal hij te pakken krijgen,’ beweerde de wolfshonddeskundige. Net toen Eduard voor zich zag hoe het dier zijn scherpe tanden in moeders sukadelapje zette, was daar plotseling het besef dat er vlak voor zijn auto iets bewoog.

Hij rukte aan het stuur. Weerstand. Een doffe bons, krakend staal. Zijn ademhaling stokte. Een moment vreesde hij de glimmende bumper van de bodybuilder te hebben geraakt, maar er vloog iets zwarts door de lucht. Op datzelfde moment realiseerde hij zich dat het een mens was. Armen, benen, lang, wapperend haar. De gedaante had iets bekends, flitste het door zijn hoofd. Er klonk een geluid. Een gil waar hij het koud van kreeg. Was dat zijn eigen stem? Hij probeerde te sturen, zijn auto onder controle te krijgen. Tevergeefs. Hij zette zich schrap voor de klap. En toen was er niets meer, alleen een onheilspellende stilte.

Zijn ademhaling is onregelmatig, het zweet staat in zijn handen. Het dringt langzaam tot hem door. Een ongeluk. Niet in

zijn fantasie, geen hersenspingsels. Een realiteit, die hem opnieuw dreigt te verlaten als hij zich wil bewegen en er voor zijn ogen grijze vlekken zweven. De pijn in zijn rechterbeen is fel en trekt door elke zenuw in zijn lijf. Hij kreunt. Op datzelfde moment hoort hij het gillen van sirenes, en dan is hij weer bij de les. Ambulance. Politie? Waarom hapert zijn ademhaling bij de gedachte aan blauwe uniformen? Hij heeft tijd nodig om na te denken, zijn gedachten te ordenen. Hij herinnert zich plotseling een gezicht in doodsangst. Vluchtig. Het meisje? Uitpuilende ogen, een wijd opengesperde mond, een beeld dat in schril contrast staat met haar vrolijk wapperende jurk. O god. Een duister vermoeden dat deze klap zijn ongecompliceerde leven voorgoed zal veranderen, welt in hem op. Nog afgezien van zijn been, dat waarschijnlijk is gebroken. Ergens beseft hij dat hij er beter aan had gedaan tegen de glimmend gepoetste bumper van die kolos te botsen. Veel beter.

Hij probeert zichzelf geruststellend toe te spreken en veegt met een hand langs zijn bezwete voorhoofd.

3

Het had aardedonker moeten worden. Er had een gure storm moeten woeden. Tegelijk met het geluid van de telefoon had ik ineens moeten krompen bij een bliksemschicht met direct erna een krakende donderslag. Maar de zon schijnt uitbundig, als voorbode van een zomer die de mooiste van de eeuw moet worden, ook al is het voorjaar nog maar nauwelijks begonnen.

‘Een ongeluk, Emma,’ hoorde ik Paul hijgen. Zijn stem klonk hoog, nerveus.

Ik dacht meteen aan Thijs, zijn kinderlijke onbezonnenheid, zijn aanleg om zelfs over een stoeprand te struikelen. Ik zag hem al met een gebroken arm op de eerste hulp.

‘Het is Sophie. Een auto-ongeluk, ze ligt in het ziekenhuis, Em, ze is buiten bewustzijn. We moeten er onmiddellijk naartoe. Wacht op me, ik ben onderweg en ik haal je op. Misschien moet je wat toiletpullen en een pyjama inpakken.’

Het kan niet. Sophie heeft tot gisteravond laat ergens buitenaf een klasgenoot geholpen bij de paddentrek, voor zover ik

weet althans. Bij haar weet ik het nooit. Maar vanmorgen heb ik haar met eigen ogen op haar fiets zien vertrekken. Het kan niet waar zijn. Sophie. Ik moet naar haar toe. Nu! Waar blijft Paul? Wacht, ik moet toiletspullen voor haar inpakken. Als een kip zonder kop loop ik van het raam naar haar bed. Ik moet wat meenemen. Inpakken. Raam. Bed. Haar zwartkatoenen dekbed met de opdruk van een levensgroot, wit skelet. Als ze eronder ligt, kan ik er niet naar kijken. Het oogt als een tafereel uit een horrorfilm, al heb ik dat nooit hardop gezegd. Ze heeft niet eens een pyjama. Ze slaapt in een T-shirt waar ze vier keer in past. Zwart, natuurlijk. Zwart dragen in een ziekenhuis? Is dat niet de goden verzoeken?

Ik laat me op haar bed zakken. Sophie in het ziekenhuis. Een ongeluk, zei Paul. Iets met een auto. Vaag ben ik me bewust van het bordje VERBODEN TOEGANG op de deur. De posters aan de muur van bands als Combichrist en Suicide Commando. Een figuur grijnst naar me, zijn handen klauwend uitgestoken. SEE YOU IN HELL, lees ik, in letters waar het bloed vanaf druipt. De kamer oogt netjes. Meer chaos had ik verwacht, maar ze heeft haar kleren en schoolboeken keurig geordend. Ik weet dat ze hard werkt voor haar examen. Ze is slimmer dan ze denkt, ze zal met glans slagen. Als ze examen kán doen, sist een venijnige stem in mijn hoofd. Ik herinner me haar babygeur, en hoe onhandig ik was met haar tere lijfje in mijn armen. Mijn Sophietje, al mag ik dat niet hardop zeggen. Ik verberg mijn gezicht in mijn handen en haal diep adem. Naast me hoor ik gekras. Instinctief schuif ik mijn voeten verder weg van de kooi op de vloer. Een ingenieus buizenstelsel vormt het onderkomen van haar twee ratten, grijze monsters met een afzichtelijk dikke staart. Een ervan steekt een griezelige neus uit een berg zaagsel. Hopelijk besluit het beest niet zijn leefwereld te vergroten zolang Sophie hier niet

is. Sophie in het ziekenhuis. Een ongeluk. Geschept door een auto, heeft hij dat gezegd? Welke schoft zat daar te bellen of aan zijn cd-speler te prutsen? In gedachten zie ik hem voor me, een opgeschoten knul, de jeugdpuisten amper ontgroeid, in een gepimpte bak met brede banden, terwijl hij een dreunende bas door de straten laat bonken.

De rat ritselt door de kunststofgangen van zijn kooi.

‘Ga weg, engerd, verdwijn in je hol,’ sneer ik en ik geef een schop tegen de buizendoolfhof.

Een ongeluk. Waar is ze nu? Op de operatietafel? Waarom zie ik bij Sophie en een ongeluk niet gewoon een gebroken arm? Ik weiger verder te denken dan schaafwonden en kneuzingen en maak mezelf wijs dat buiten bewustzijn niets anders inhoudt dan dat ze is flauwgevallen bij de eerste druppel bloed. Ik herinner me nog toen ze van haar fiets was gevallen. Ik zette haar op een keukenstoel om haar geschaafde, bloeddende knie te verzorgen. Ze zei dapper: ‘Het doet niet zeer, hoor, ik ben geen klein kind meer.’ Maar daarna keek ze naar het bloed en viel zo om.

Over een uur is ze weer thuis, haar lippen nog trillend van de schrik, maar zonder noemenswaardig letsel. Ik kan dat beeld niet vasthouden en er dringt zich een ander tafereel aan me op. Ik zie vingers, die beschuldigend in mijn richting wijzen, op het moment dat Sophie langzaam van me wegglijdt.

Ik hoor Pauls auto en dwing mezelf op te staan, ook al willen mijn benen me nauwelijks dragen. In een opwelling gris ik de iPod van Sophies bureau en haar shirt van het bed. Ik haast me naar beneden. Ik zie haar ineens voor me. Haar toetakelde lichaam, waar een auto zo hard tegenaan is gereden dat ik mijn eigen dochter straks nauwelijks herken. Ik hoor mijn eigen stem. Een schreeuw, een wanhopige kreet. Ik krijg geen lucht. In paniek zoek ik naar een zakje, ik moet er altijd

een bij me hebben. Ik graai in de achterzak van mijn broek, voel het ritselende plastic. Vingers eromheen, een opening, mond en neus erin. Rustig, langzaam ademhalen. In, uit. In, uit.

4

In mijn hoofd woedt een sneeuwstorm van onscherpe beelden en vervormde geluiden die door elkaar heen buitelen en dan in het niets oplossen. Flitsen, rondtollende lichtjes. Ik ploeter door rode vlekken, glijd weg, kruip omhoog, zie Ron en Har, die door de felgekleurde buizen van hun kooi rennen. Ze lachen naar me. Kom maar. Warmte. Leven. Ik stuit de diepte in. Het diepe niets. Is dit de dood? Gevoelloos, maar niet gedachteloos? Zwart, ja, zwart is het tegenovergestelde van alle kleuren samen en dus ook niets. Kan ik dood zijn en me de klap herinneren? Kabbelen, suizen, een zwaar, regelmatig bonzen. Ben ik dood? See you in hell. Tussen grijze vlekken golven woorden die me bekend voorkomen.

'Sophie? Sophie?'

Ja! Wie roept mij daar? Ik hoor je wel. Als je het voorzegt, is er niets aan. Je kunt me ook vragen wat Julia zegt, wanneer de voedster haar vraagt of ze zichzelf kan voorstellen als Paris' vrouw. Geen pijl schiet mijn oog feller door de lucht, dan dat uw wil hem kracht geeft op zijn vlucht.

'Sophie? Kun je me horen? Zeg eens wat?'

Dat deed ik net, gestoorde engel. Heb je soms een bekel aan Romeo en Julia, of zitten je oren verstopt? Ik moet repeteren, naar huis.

Een onderzoekende blik maakt me duizelig. Alsof ik door een bril op foute sterkte kijk. Opeens een fel licht. Gek! Weg met je rare lampje. Wie ben jij met je witte jas?

'Geen reactie, het spijt me.'

Hoeho geen reactie? Ik praat tegen je, hallo!

Ze horen me niet. Ik ben hier niet. Verdwenen. Vreemd. Geen idee waarheen. Het echte niets. Verlichting. Verlossing zelfs. Hang ik tussen leven en dood in, als een koorddanser die halverwege aarzelt? Terug is geen optie, verder is doodeng. Maar stilstaan betekent onherroepelijk vallen. Ik hoor iets, soms, maar ook weer niet. Een stem. Donkere geluiden. Duizelingwekkend. Mijn hart slaat op hol van de koorddanser. En van de messenwerper. De halfnaakte dame wordt doorboord met een vlijmscherp mes. Fssst. Ik verwacht een doorringende gil als gevolg van een misser en wil op mijn nagels bijten. Geen beweging. Er is iets raars. Het is donker. Eng. Ik zweef. De voorstelling moet allang voorbij zijn, want ik hoor geen wegstervend applaus. Niets. Nirvana. Compleet verlicht. Onsterfelijk zelfs.

Een angstig gevoel bekruipt me, en dan zie ik het. Zwart-geel gevlekte slangen, dikke monsters die over de smetteloze lakens glibberen. Ze komen onder mijn lichaam vandaan in eindeloze kronkels. Drieboekige koppen, ze wiegen in de lucht, en hun gladde lijven schuiven over mijn buik. Ze kijken me fel aan. Dan weer zie ik menselijke wezens om me heen, fraai uitgedost in middeleeuwse kledij. Ze declameren teksten die in geen enkel toneelstuk thuisboren. Ze voeren hun act speciaal op voor mij, maar als ze uiteindelijk buigen, kan ik ze niet belonen met een staande ovatie en verdwijnen ze met beledigde blikken in het plafond.

Ik ben Julia. In mijn maagdelijke jurk. Mijn hart gruwet. Dood is mijn arm hart, om een verwant in pijn.

Iemand roept me, met een onaardse, dreigende stem. 'Sophie, kom!' De m wordt oneindig lang gerek. Kommmmmm. See you in hell. Alles

*is stervensdonker en ik ben onderweg naar de hel. Als dit de dood is,
dan is die zo gek nog niet. Denken en niets voelen. Niets voelen. O,
dat verlangen naar niets voelen.*